

Ó, boldog Betlehem, áldások városa,

Ott sír a védtelen, bús árvák támasza,
Földiek öröme, égiek szent gyönyöre,
Ne sírj, kis Jézuska.

Még a vész fergeteg nem zúg fejed felett,
Ölelő szeretet dajkál, s enyelg veled.
Védnek az angyalok, őrt állnak a pásztorok,
Ne sírj, kis Jézuska.

Nem Júdás az, ki most csókokkal elborít,
Szűzanyád az, ki most hő kebelére szorít.
Ringatnak karjai, betakarnak szárnyai,
Ne sírj kis Jézuska!

Én is leroskadok jászoltrónod előtt,
Szánd meg a bánkódót, kérlek ne üzd el őt.
Bűneim bár nagyok, de irgalmad még nagyobb.
Ne sírj kis Jézuska!

--

Krisztus Jézus született, örvendezzünk,

Néki örömeinket zengedezzünk!
Dávidnak véréből,
Tiszta Szűz méhéből
Született Krisztus nekünk.

A szüzesség liljoma kivirágzott,
S megtermé a mennyei szép virágot.
A kegyes Jézuska
Minekünk meghozta
A megváltásnak titkát.

--

Mária Magdolna üres a tarisznya,

itt gazdagok lakhatnak,
valamit csak adhatnak.
Siessünk, ne késsünk,
hogy még ezen éjjel ottan lehessünk,
mi Urunknak tiszteletet tehessünk.
Jézus, a szent kisdéd,
mily szükségét szenved,
nincsen meleg szobája,
se ékes palotája.
Szükségben, hidegben
melegíti őt a barmok párája.
Ó isteni szeretetnek csodája.

--

Egek királynéja, mennyország csillaga

Ki a fényes csillag, a szép Szűz Mária.
Utazik Mária sírva és zokogva,
Keresi a helyét, sehol nem találja.

Szent József s Mária útra indulának
Jeruzsálemben, mert szállást nem találnak.
Látják Szűz Mária szülő állapotját,
Mindenki azt mondja: – Nem adhatok
szállást.

Sírt a Szűz Mária szíve fájdalmában,
Hogy hol lesz szállása a zord éjszakában.
Közel volt az idő, a szülés órája,
Hol fog születni a világ Megváltója?

Bemegy Mária egy kovács lakásába,
Kérvén ottan szállást csak egy éjszakára.
– Hallod-e te, kovács, könyörülj meg rajtam,
Adjál nekem szállást, nagyon elfáradtam.

– Nem adhatok szállást, mert vendégem
vayon,
Az én szép szobáim mind foglalva voyon.
De a kovácsnak egy vak s kezetlen lánya
Máriának mondja: – Menj az istállóba!

Nem messze van ide a rongyos istálló,
Betlehemi úton, ottan megnyughattok.
A kovácsnak lánya rólad gondoskodik,
Jól tudom magamról, ápolás jólesik.

El is ment Mária rongyos istállóba,
Megszülte szent Fiát szénán, a jászolba.
Barmok leheltek a hideg éjszakába,
Mária könnyei hulltak Jézuskára.

Másnap kiment a lány, gazdag kovács lánya,
Rongyos istállóban Máriát találta.
Mondja Szűz Mária a nyomorék lánynak:
– Hajlj le te, lányom, vedd fel szent Fiamat.

– Lehajolnék hozzá, fájdalom, nem látok,
Nincs kezem, szent fiad felvenni nem tudom.
De mégis lehajolt, s kinyíltak szemei,
Kinyúltak karjai Jézuskát felvenni.

Ó, csodák csodája, a kovács vak lánya
Kinyújtván a kezét Mária szavára
Lehajolt Jézusért, lett szeme világa,
S tündöklött kezében világ Megváltója.

Hazatért a leány vígan, nagy örömmel,
A kis Jézust látta, s megjött szeme fénye.
Így szólítja anyját és az édesatyját:
– Láttam szemeimmel az Isten szent Fiát.

Ugye kedves atyám, te nagygazdag kovács,
A Szűz Máriának mért nem adtál szállást?
Kénytelen volt ő az istállóba menni,
Rongyos istállóban szent Fiát megszülni.

– Jaj, ha tudtam volna, a legszebb szobámban
Adtam volna szállást a Szűz Máriának!
Nem engedtem volna istállóba menni,
Mebántam tettemet, jaj, mit kell most tenni?

Inkább mentem volna én az istállóba,
Nem hogy Szűz Mária és ártatlan Fia.
Mert a Szűz Mária tett olyan nagy csodát,
Meggyógyította a kovács vak leányát.

Ez volt az Úr Jézus első csodatette,
Amint megszületett, malaszttal volt telve.
A nagygazdag kovács vak s kezetlen lánya
Jézus születése napján meggyógyula.

Jó keresztény lélek, adj utasnak szállást,
Ne küldd hajlékodból, hogyha kér meghálást.
Nem tudod, ha férfi, nem-e Úr Jézuska,
Hogyha pediglen nő, nem-e Szűz Mária.

Szenháromság, Isten áldja és engedje
Áldani közöttünk a drága, szent nevet,
Dicsértessék tőlünk az Úr Jézus neve,
Áldás és szent béke szálljon nemzetünkre!